

Każda złożona organizacja staje przed problemem delegowania uprawnień. Im bardziej złożony jest organizm państwowy, tym większa konieczność przekazywania kompetencji i decentralizacji władzy. Delegacja władzy zachodzi wtedy, gdy pewien organ zwierzchni autoryzuje inny organ do wydania regulacji, którą sam mógłby wydać. Regulacja wydana posiada natomiast taką samą moc prawną, jak gdyby została wydana przez organ delegujący kompetencję do jego wydania. Delegacja nie jest upoważnieniem do ustanowienia regulacji o niższej mocy prawnej. Przy obecnym stanie złożoności instytucji państwa nie można wyobrazić sobie w pełni scentralizowanego prawodawstwa, które w sposób zupełny regulowałoby wszystkie kwestie należące do funkcji współczesnego państwa. Proces rozszerzenia funkcji państwa, czyli odejście od koncepcji państwa „nocnego stróża” do koncepcji państwa aktywnego w różnych sferach życia społecznego, prowadzi nieuchronnie do rozrostu organów państwa oraz ilości i szczegółowości stanowionego prawa. W związku z tym zjawiskiem powstaje ogólny problem: jakie kwestie nie mogą zostać delegowane? Zagadnienie to rozumiane jako problem z zakresu prawa konstytucyjnego dotyczy konstytucyjnych granic delegacji, jako problem polityczny wiąże się z ustaleniem ewentualnych korzyści, jakie przynosi delegowanie kompetencji prawodawczych.

Pojęcie demokracji reprezentatywnej oznacza, że suwerenność ludu jest realizowana poprzez jej delegowanie na reprezentantów politycznych: obywatele powierzają swoje źródłowe kompetencje prawodawcze reprezentantom. Powstaje tu ogólny dylemat, czy można w pełni zaufać delegatom? Konsekwencją jest pytanie: na czym polega więź delegacji w demokracji reprezentatywnej? Delegacja wiąże się z ryzykiem utraty kontroli nad delegowanymi kompetencjami, a także z ryzykiem działania przeciwnym woli delegujących. Ryzyko to ogranicza się za pomocą odpowiedzialności delegowanych, czyli określonymi środkami ich kontroli i odwoływania. Problem delegacji pojawia się też w kontekście integracji europejskiej, ponieważ wiąże się ona z przekazywaniem kompetencji prawodawczych na poziom ponadnarodowy.

Celem badań jest odpowiedź na pytanie, co jest istotą delegacji prawodawczej w ramach konstytucji demokracji reprezentatywnej i jaka jest jej funkcja. Należy zatem zastanowić się, jaką naturę ma relacja między narodem (suwerenem) a organami władzy państwowej, relacja między legislatywą a egzekutywą w wykonywaniu konstytucyjnych kompetencji, a także jakie jest znaczenie konstytucji i konstytucyjnej dystrybucji władzy. Odpowiedź na powyższe pytania wymaga rekonstrukcji historycznego rozwoju delegacji prawodawczej. Autorzy projektu chcą także uchwycić a różnorodnie zdeterminowane zmiany w postrzeganiu samej demokracji reprezentatywnej. Kompleksowe badania nad delegacją prawodawczą w ramach konstytucji demokracji reprezentatywnej wymagają uwzględnienia trzech wymiarów badanego zjawiska: historyczno-prawnego, dogmatyczno-prawnego i filozoficzno-prawnego. Pierwszy odpowiada na pytanie, w jaki sposób delegacja prawodawcza była uregulowana w wybranych państwach oraz jak rzeczywiście funkcjonowała, a także, do jakich skutków prowadziła. Drugi podaje opis regulacji i interpretację funkcji delegacji prawodawczej we współczesnych konstytucjach wybranych państw. Trzeci dostarcza analizy pojęciowej, a także poddaje krytycznemu namysłowi proces delegowania kompetencji prawodawczych. Punktem odniesienia dla krytycznej analizy są zasady demokracji reprezentatywnej. Przebadanie form i funkcji delegacji prawodawczej pozwolić ma na skonstruowanie modeli delegacji, które przyczyniałyby się do wzrostu efektywności instytucji demokratycznych przy zachowaniu zasad leżących u ich podstaw, a także na wskazanie zagrożeń, jakie niesie za sobą delegowanie kompetencji, które skutkować mogą wypaczeniem instytucji demokratycznych.